

Indstilling til Cavling-prisen 2023

Hermed vil jeg gerne indstille Mathilde Walter Clark for arbejdet med "Det blinde øje".

Begrundelse:

I en tid hvor medierne nogle gange er lidt for selvoptagede og clickbate-styrede, er det vidunderligt forfriskende med en skribent som Mathilde Walter Clark, der desuagtet folkestemningen simpelthen sætter sig ned og undersøger nogle af alle de perspektiver på Mink-skandalen, den samlede danske presse overså. Mathilde Walter Clarks bog bliver således også et indirekte spørgsmål til vores medier og disse mediers journalister. Hvordan kan det være, at så mange stiller de samme spørgsmål?

Hvor ville det være forfriskende at give prisen til én, der med simpel grundighed og sproglig nidkærhed afslører et stykke virkelighed, der findes i vores umiddelbare nærhed, og som vi alligevel lykkes med at fortrænge.

Mathilde Walter Clark er i "Det blinde øje" så dybdeborende og saglig som en graverjournalist, og så er hun sprogligt set så skarp og præcis som man kun kan være det, når man er ægte frygtløs og ægte uafhængig. Af alt. Hun behøver ikke andet end nogle gode spørgsmål, pen og papir. Og alligevel er det et ægte drama at læse hende.

Mathilde Walter Clark skriver direkte ind i nogle af de tvivlsomme antagelser hele vores samfund bygger på (om statens skal blåstemple dyremishandling, om dyr virkelig kun er til for vores skyld, om vi selv skaber grundlaget for den næste pandemi, for eksempel). Men hun gør det vel at mærke uden dyreaktivistens forståelige harme, og uden partiledernes løsningsforslag.

Mathilde Walter Clark skriver ikke om "kød", hun ved ikke, hvordan vi skal organisere vores dyreproduktion fremover.

Hendes ærende må være noget af det fornemste inden for journalistikken: At give præcist sprog til den virkelighed, der omgiver os, hvad enten vi vil eller ej. Hun fremskriver en bevidsthed vi burde have, men endnu ikke har.

Personligt synes jeg, at det er en kæmpe styrke, at Mathilde Walter Clark forbinder den verden, vi lever i og bevæger sig ud af den ramme, journalistikken ofte sætter for sig selv. Ubesværet forbinder hun sig selv og sine drømme med hårde facts og nyheder fra LandbrugsAvisen, hun forbinder indianernes syn på minken med digterens, hun forbinder minkens historie med afsløringen af, hvordan man sprogligt set omskriver dyremishandling.

Det kræver et stort åndedræt, det kræver en suveræn sprogbeherskelse, og for dette bør Mathilde Walter Clark få en Cavlingpris.

Især fordi hun, som jeg ser det, viser nye veje for journalistikken.